

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 15CoP/152/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1223200664
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patrícia Železníková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:1223200664.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patrície Železníkovej a členiek senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Aleny Čakváriovej, v právnej veci manželky: A. B., C. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. - E. D., a manžela: F. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom A. XX, D., o rozvod manželstva a úpravu pomerov manželov k maloletým deťom A. B., nar. XX.XX.XXXX, a G. B., nar. XX.XX.XXXX, na čas po rozvode, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, 816 16 Bratislava, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č.k. 9P/23/2023-61 zo dňa 09.05.2023 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. mení tak, že otec je povinný platiť výživné na maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX, sumou vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrované nepĺnoleté dieťa mesačne a na maloletú G. B., nar. XX.XX.XXXX, sumou vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrované nepĺnoleté dieťa mesačne od právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva vopred do 15. dňa v mesiaci k rukám matky.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozviedol manželstvo A. B., C. C. nar. XX.XX.XXXX a F. B., nar. XX.XX.XXXX, uzavreté dňa 18.07.2020, zapísané v knihe manželstiev matričného úradu Bratislava - Staré Mesto, vo zväzku 79, ročník 2020, na strane 118, pod poradovým číslom 111 (výrok I.), na čas po rozvode manželstva zveril maloleté deti A. B., nar. XX.XX.XXXX a G. B., nar. XX.XX.XXXX do osobnej starostlivosti matky, ktorá ich bude zastupovať a spravovať ich majetok (výrok II.), otcovi určil povinnosť platiť výživné na maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX, sumou vo výške 30% zo sumy životného minima mesačne a na maloletú G. B., nar. XX.XX.XXXX, sumou vo výške 30% zo sumy životného minima mesačne, od právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva vopred do 15. dňa v mesiaci k rukám matky (výrok III.), styk otca s maloletými deťmi neupravil (výrok IV.), o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu (výrok V.).

2. Rozhodnutie súdu prvej inštancie právne odôvodnil § 18, § 23 ods. 1, 2, § 24, § 25, § 62 ods. 1 až 5, § 75 ods. 1, Zákona o rodine, § 100 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej CMP) a tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vzťahy medzi manželmi sú vážne rozvrátené, manželstvo si neplní svoje funkcie, čím mal za preukázané splnenie zákonných predpokladov pre rozvod manželstva, keď ani jeden z manželov neprejavil záujem o obnovenie manželského spolužitia. Za hlavné príčiny rozvratu manželstva ustálil najmä rozdielne ponímanie spoločného manželského života a plnenia rodičovských povinností, ako aj neprekonateľné povahové rozdiely účastníkov. Na čas po rozvode zveril maloleté deti do osobnej starostlivosti matky, ktorá ich bude zastupovať a spravovať ich majetok a styk otca s maloletými deťmi neupravil. Tieto otázky týkajúce sa úpravy pomerov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva napokon

sporné medzi rodičmi neboli. Otcovi určil povinnosť platiť výživné na maloleté deti v zmysle kritérií rozhodných pre určovanie výživného na maloleté dieťa (§ 62, § 78 Zákon o rodine). Svoje závery oprel o dokazovanie zamerané na zistenie nákladov na odôvodnené potreby maloletých detí, schopnosti, možnosti a majetkové pomery rodičov. U oboch rodičov mal preukázanú ich nemajetnosť. Na strane matky vychádzal z jej sociálnych pomerov, žijúcej v podnájme spolu so svojimi šiestimi deťmi, s nákladom na bývanie 520 eur mesačne, ktorý financuje aj za pomoci plnoletej dcéry. Jej príjem tvorí rodičovský príspevok 280 eur mesačne, poberá prídavky na deti vo výške 120 eur mesačne. Dôvodil nepreukázaním sociálnych a príjmových pomerov otca, ktorý v minulosti pracoval iba brigádne a aktuálne je vo výkone trestu odňatia slobody bez zaradenia do pracovného pomeru (s ukončením trestu odňatia slobody ku dňu 07.03.2024). Uviedol, že vykonanému dokazovaniu zodpovedá určenie výživného na maloleté deti podľa § 62 ods. 3 Zákona o rodine, vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrované nepĺnoleté dieťa, s ktorým napokon súhlasila matka aj kolízny opatrovník. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP.

3. Proti rozsudku vo vzťahu k výroku III. podal odvolanie otec. Nesúhlasil s určenou výškou výživného na maloleté deti z dôvodu, že je bezdomovec bez sociálneho zázemia a bez akéhokoľvek majetku. Uviedol, že po prepustení z výkonu trestu bude mať status kriminálnika s negatívnym dopadom na jeho možnosti si nájsť zamestnanie. Namietal, že tieto okolnosti súd nebral pri určení výšky výživného do úvahy. Mal za to, podľa § 365 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej CSP) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že plateniu výživného na maloleté deti sa nemieni vyhýbať, avšak v jeho situácii je výživné určené v neprimerane vysokej výške. Uviedol, že pokiaľ si po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nájde prácu, mieni zabezpečovať potreby maloletých detí po každej stránke dobrovoľne.

4. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu otca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o výživnom na maloleté deti potvrdiť ako vecne správny.

5. Matka v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca zo dňa 23.06.2023, súhlasila s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Uviedla, že výživné je stanovené v minimálnej výške, preto námietky otca uvedené v jeho odvolaní súd nie sú dôvodné.

6. Otec vo vyjadrení k vyjadreniu kolízneho opatrovníka a matky, zotrval na svojich odvolacích námietkach. Nestotožnil sa so stanoviskom kolízneho opatrovníka keďže súd nevzal do úvahy jeho majetkové a finančné pomery. Uviedol, že matka v konaní uvádzala náklady na všetky svoje deti a tieto vo vzťahu k ich dvom maloletým deťom nešpecifikovala, čo malo vplyv na nesprávne posúdenie a stanovenie výšky výživného.

7. Odvolací súd preskúmal vec v ktorej nie je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi podľa § 65 a § 66, CMP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa 378 ods. 1, § 385 ods. 1, § 219 ods. 1, CSP, s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.

8. V danom prípade podal odvolanie otec len proti výroku III. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o výživnom na maloleté deti na čas po rozvode manželstva, preto odvolací súd bude účastníkov konania označovať ako otec a matka. Odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu.

9. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 CMP, § 380 ods. 2 CSP).

11. Podľa § 387 ods.2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia výšky výživného na maloleté deti na čas po rozvode manželstva, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom keď výživné na maloleté deti určil v zmysle § 62 ods.3 Zákona o rodine. Odvolací súd sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie vo vzťahu k otázke určenia výšky výživného na maloleté deti dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní podstatný význam, v rozhodnutí sa náležite a presvedčivo vypořiadal i s podstatnými vyjadreniami a námietkami účastníkov konania prezentovanými v konaní pred súdom prvej inštancie a nepovažuje

za potrebné dôvody už vyslovené opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Len v záujme doplnenia dôvodov rozhodnutia a vypořádania sa s odvolacími námietkami otca dodáva nasledovné.

13. Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné sa samé živiť.

14. Podľa § 62 ods. 3 Zákona o rodine každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona.

15. Odvolací súd preskúmal odvolaním otca napadnutý výrok rozsudku týkajúci sa výživného na maloleté deti určené na čas po rozvoze manželstva, ako aj vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie a vyhodnotil ho ako vecne a právne správne. Aj podľa názoru odvolacieho súdu určená výška výživného zodpovedá v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie zisteným zárobkovým a majetkovým pomerom rodičov, ich možnostiam a schopnostiam, v zmysle kritérií rozhodných pre určovanie výživného na maloleté deti (§ 62 ods. 1 až 5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine). Odvolací súd nezohľadnil námietky otca, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď dostatočne nevzal do úvahy jeho nemajetnosť a celkovú sociálnu situáciu ako aj realizovanie výkonu trestu odňatia slobody, keď určenie výživného v zmysle § 62 ods. 3 Zákona o rodine je určené v minimálne zákonom stanovenej výške, ktorú je povinný plniť každý rodič svojmu dieťaťu, ktoré je odkázané na výživu a to bez ohľadu na jeho schopnosti možnosti a majetkové pomery. Táto výška minimálneho výživného sa odvodzuje nepriamo od sumy životného minima na nezaopatrené (v tomto prípade maloleté) dieťa percentuálnou sadzbou 30%. Životné minimum a jeho sumy na nezaopatrené maloleté dieťa sú stanovené v zákone č. 601/2003 Z.z. o životnom minime v spojitosti s opatrením, ktorým sa každoročne upravujú sumy životného minima. Výživné v takto určenej minimálnej výške je teda povinný platiť aj rodič, ktorý je bez akéhokoľvek príjmu, zamestnania alebo nemá zabezpečenú bytovú otázku. Potom je potrebné zdôrazniť aj fakt, že z takto určenej výšky výživného budú zo strany otca pokryté náklady maloletých detí iba v základnom rozsahu na stravu, bývanie, ošatenie a zdravotnú starostlivosť.

16. Súdu prvej inštancie je však potrebné vytknúť nepresnosť výroku, v ktorom neuviedol, že ide o sumu výživného vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa v súlade s dikciou § 62 ods.3 Zákona o rodine.

17. Vzhľadom na uvedené odvolací súd výrok III. zmenil podľa § 388 CSP v záujme uvedenia jeho správnosti po formálnej stránke.

18. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 52 CMP.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).